

REFLECȚII INTERDISCIPLINARE

INEXURILE (INTERNALIZĂRILE ȘI EXTERNALIZĂRILE) PSIHOSOMATICE ȘI GENMEDUL

Dr. Grigore Bușoi

Titlul lucrării sugerează, într-o formulare factuală, intrările și ieșirile purtătorilor de informații medicale *în și din* organismul uman, receptate din perspectivă psihosomatică și genmed – medicul strângător holistic al generalului informațional-determinant.

Fiind un practicant, cu vechi state de serviciu, al medicinei psihosomatice și un pasionat al înălțărilor teoretice, cred că sunt îndreptățit să exprim câteva puncte de vedere originale, circumscrise domeniului îndrăgit.

Omul este o ființă aruncată în lumea materială și spirituală care primește și internalizează inputuri ontologice și înfățișează externalizări-manifestări semantice, care atestă starea lui funcțională din domeniul verbelor *a fi și a te prezenta*.

Din punct de vedere medical, omul este, fără tăgadă, expresia analizei bilanțiere a provocărilor – intrări, ce se internalizează, și a răspunsurilor – dovezi, a externalizărilor, adică a inexurilor care fac referiri asupra funcționării normale sau patologice a întregului viu personalizat.

În fapt, inexurile psihosomatice, ca procese de inferență, reprezintă o dublă ancoră existențială, care dau referințe asupra componentelor vieții relaționale a omului.

Într-o accepție natural-ontologică, viața sub diferețele ei înfățișări ființează prin formula constructiv-structurală S.E.I.F. (substanță, energie, informație, formă).

Într-o paranteză întinsă pe verticală, din adânc spre înalt, ne întrebăm cine este stăpânul acestui S.E.I.F.

Ne oprim numai asupra sistemului energetic al omului pe care-l prezentăm centralizat sub numele de *prana* (cuvânt sanscrit, ce se poate traduce prin sintagma forța vitală) și subcentrele (stațiile) sale de energie, 7 la număr, numite *chakre*.

Se poate afirma că omul primește hrană (presupus cuvânt vechi dacic) trupească (substanțial energetică) și hrană spirituală și degajă post combustie organică produse substanțial informaționale cu valoare semiotică.

Dar cine-i genmedul? În cazul de față este un medic care are senzorul percepției generalului și daimonul concentrării datelor culese într-o unitate.

Genmedul este un observator al acțiunii generalului în câmpul determinanților, care conduce la ființarea individualului.

Ce-l interesează pe genmed în primul rând e sănătatea psihosomatică a omului, care exprimă fiabilitatea componentelor organismului și a libertății lor funcționale.

Pentru a accede la cunoașterea sănătății psihosomatice a ființei, genmedul are nevoie de antropologie. Se acceptă că antropologia e știința generalului despre om, care studiază „toate aspectele vieții și culturii umane“.

În cadrul antropologiei, Dr. Bușoi individualizează antropologia ecuatorială (1).

Apelând la Francisc Rainer, putem spune că omul internalizează mișcarea pentru trup, sensibilitatea pentru suflet și cunoașterea (știința și cultura) pentru minte.

Om dispune de o unitate psihosomatică sacră și poartă cu sine o scânteie demiurgică, pe care însă puțini reușesc să o reveleze (5).

Din păcate, astăzi asistăm la degradarea ființei umane, la alienarea sa, omul modern tinzând să devină un germen al maladiei psihosomatice numită *globalizare*.

REPERE CLINICE PSIHOSOMATICE

Inexul psihosomatic reprezintă un proces mobigen de ordin calitativ, *în care* intră factori agresiv psihici și *de unde* ies, postprocesare, răspunsuri somatice materializate în expresii clinice.

Plecând de la internalizări și externalizări, realitatea psihosomatică (după formularea personală a dr. Bușoi, 1997) o reprezentăm printr-o suită de tablouri clinice – prepoziții, propoziții, fraze pe care le invocăm după cum urmează (1):

– **prepoziții psihosomatice:** simptome și semne psihosomatice ca reacții normale la tensiuni psihice (ex.: palpitații, modificări ale vocii, paloare

sau roșeață tegumentară după emoții conexe vorbitului în public, susținerii unui examen etc.)

- **propoziții psihosomatice:** tulburări psihosomatice ca dezvoltări psihofuncționale la agresiuni psihice (ex. în spaimă unui pacient răspund prin blocaj verbal, alții prin relaxare musculară sau contractură musculară rigidă etc.)

Ceea ce este caracteristic propozițiilor psihosomatice ar fi faptul că răspunsul la agresiuni este diferit în funcție de particularități constituționale și modul de canalizare a tipului de reacție. De asemenea, este de reținut faptul că aici nu găsim un substrat organic;

- **frazele psihosomatice:** boli psihosomatice ca organizări la traume psihice.

Introducerea termenului de frază psihosomatică permite înțelegerea raporturilor de coordonare și subordonare a elementelor (subansamblelor) constitutive ale bolii: agent psihosomatogen, personalitate premorbidă, predispoziție de organ, amorsare patogenă, imprimare morfofuncțională, relevanță clinică, evoluție, terapie.

În fraza psihosomatică, un element-cheie al procesului patogen este semnificația agresiunii psihice pe care o găsește persoana afectată, conform celor trei „v”: victimă, vinovăție proprie sau vitregia sorții.

Ceea ce pune eticheta de boală psihosomatică este evidențierea substratului organic și strângerea manifestărilor clinice în entități bine conturate. În cartea *Elemente de psihosomatică generală și aplicată* (sub redacția I.B. Iamandescu) ilustrăm pe larg afirmațiile pe care le-am prezentat.

CATEHISMUL PSIHOSOMATIC

În final, ne propunem să expunem succint, într-o viziune proprie, elementele esențiale ale teoriei medicinei psihosomatice.

- Omul ființează psihosomatic în ecuația-relev: internalizări-externalizări.
- Comunicarea dintre minte și corp se realizează la nivelul subcortexului (inconștientului).
- Sănătatea psihosomatică înseamnă cuplajul internalizărilor normative cu externalizările modulate funcțional.
- Pentru a accede la o psihosomatică relevantă, medicul are nevoie de un cadru teoretic bine conturat – antropologia – și să dețină calitatea de genmed.
- Antropologie în accepția noastră este deschiderea inter- și transdisciplinară întru cunoașterea omului „total”, ființă a vârfului existențial, studiată în devenirea sa.

BIBLIOGRAFIE

1. Grigore Bușoi – *Din adânc spre cele înalte*, Ed. Amaltea, București, 2007.
2. J. C. van Es – *Medicul de familie și pacientul său*, Ed. Libra, București, 1997.
3. I. B. Iamandescu (sub redacția) – *Elemente de psihosomatică generală și aplicată*, Ed. Infomedica, București, 1999.

- Pentru a ne apropia de genmed întru acțiune antropocentrică am simțit nevoia să elaborăm conceptul de antropologie ecuatorială (1). În acest fel, *antropologia ecuatorială* cheamă la rezolvarea contradicției polarităților și invită la punerea în acord a antinomilor general-particular, universal-local, social-individual, prin sinteză intelectuală și emoțională.
- Conform antropologiei ecuatoriale, viața curge de la răsărit la apus printre contradicții structurante.
- Eul – funcția ecuatorială de adaptare la real – se află, într-o exprimare facilă, în relația antagonică sistematizantă dintre *Sine* și *Supraeu*. Sinele, un amestec de eros și impulsivitate, răspunde de trebuințele impersonale, pe când Supraeu cenzurează satisfacerea trebuințelor personale (4).
- În acord cu antropologia ecuatorială, genmedul devine un interpret solist al simfoniei albe – viața, precum și un psihosomatician consilier și terapeut între *eufrenie* (minte bună, prin auto-control, sub rază etică) și *eusomie* (corp bun funcțional, antrenat științific).
- Pentru genmed, într-o medicină a esențelor este adevărată formula preventivă: ca să ai sănătate trebuie să ai grijă de suflet!
- Este evident că doctrina psihosomatică are în vedere persoana. Putem încerca însă și o abordare psihosomatică comunitară și chiar națională.

Dacă românul clasic, aidoma „ciobănașului de altădată care nu și-a ofilit sufletul, înfășurându-și trupul în hainele străinătății”, acceptă primordialitatea Psihicului: „ai glagore, ai snagă și vlagă” („ai minte, ai sevă și vigoare”), în prezent, locuitorii României se află sub patronajul Somei. Împărăția Somei devine evidentă prin cercetarea mass-media, care a ajuns să fie o industrie a parlagiilor și a cărnii, precum și a mămularilor de scliciciuri. Iar personajele oferite pe tavă, aflate în raiul câșlegilor permanenți, sunt Carnasiere-caltaboși și Evele-calapod.

- Într-o intervenție anterioară (3), după ce am brăzdat câmpul psihosomaticii, propuneam și o terapie completă care să „învelească” cuvântul. Iar cuvântul de viață sănătoasă se apropie de Duh. Prin El dobândim ființarea ideală după modelul arhetipului.

Ortodoxia observă prima și propăvăduiește lucrarea harului în stabilirea chipului original al omului, implicit a libertății sale (5).

Sfântul Maxim Mărturisitorul (ce nume predestinat!) ne spunea: Sufletul stă la mijloc între Divinitate și materie, el având puterile care rezultă prin unirea minții cu Sacrul și a simțirii cu materia.

4. Nicolae Mărgineanu – *Psihologia persoanei*, ediția a II-a, Ed. Universității din Cluj, Ia Sibiu, 1944.
5. Constantin Moise – *Pe răzorul dintre știință și religie*, Ed. Infomedica, București, 1998.